

Évközi 33. vasárnap

Mt 25,14-30

„...rájuk bízta vagyonát”

Vannak történetek, amelyeket az emberek egy rossz részletről memorizálnak. Nevezetesen ezt a történetet azon felháborító mondatról, amely a történetet és a gondolatmenetet is zárja: elveszik az egy talentummal rendelkező szolgától a megmaradt egyetlen talentumát és odaadják annak, akinek eddig is a legtöbbje volt, azzal az indoklással, hogy „akinek van, még adnak, hogy bőven legyen neki”. Innentől kezdve ez a történet keserű szájízt hagy az olvasóban. Miért került példázatként ebbe a szövegösszefüggésbe ilyen kétes értékű történet, amely a mindennapi életben tapasztalt igazságtalanságot rögzíti?

Elsiklik a figyelmünk arról, hogy a gazda milyen nagylelkű. Minden vagyonát a szolgálai kezébe adja, ahelyett, hogy a biztos megélhetésére tartalékolná; kiszolgáltatja magát nekik. A három szolga közül kettő ezt a lehetőséget a gazda bizalmi jeleként értékelte, és ennek következtében azt tette, amit a gazda tett a saját vagyonával, hasznosítani kezdte. Megpróbáljuk megfejteni az oktatótörténet mondani-valóját azáltal, hogy kiderítjük a rejtett szereposztást és viszonyokat.

A gazda biztosan az Isten. A talentumokat hagyományosan az emberi képességeknek szokták nevezni, pedig nem azok. Az elosztásuk aránya ugyan a gazda, vagyis az Isten véleményét képviseli a szolgáliról, a hívókról, az emberekről, de a talentum a gazda vagyona, az Isten gazdagságának része. Isten saját gazdagságából ad át nekünk egy-egy részt. Ez megfontolandó. De azonnal rá kell kérdeznünk, mi képezi az Isten gazdagságát? Arany, ezüst, gyémánt vagy topáz? Nevetséges azonosítási kísérlet. Az Isten gazdagsága nem a királyok gazdagságához mérhető, hanem olyan szellemi, lelki jó, amely a gyarapodásra szolgál. Az Isten gazdagsága az országa. Isten ezt az országot az emberekkel való kapcsolatán keresztül építi. A keresztény egyházhoz tartozó tagok, így Jézus követői is, lehetnek ennek az országnak építői. Sőt akkor igazán Jézus követői, ha ennek az országnak az építői. Ezért Isten rájuk bízta országát, Jézus Krisztus követőinek átadja evangéliumát.

És ők mit tesznek velem? Vagy fogalmazzunk élesebben, mi velem mit teszünk? Formulák mögé rejtjük, megóvjuk a hitletéteményt,

vagy tant fabrikálunk belőle? Körülbástyázzuk, megóvjuk méltatlan szemektől, kezeiktől és ajkaktól Isten országának titkát? A mai evangéliumi szakasz éppen ezt a magatartást ítéli el. Isten országának titkát mozgatni kell az emberek között, szóban, tettekben. Isten szeretete ugyanis nem csökken, ha megosztjuk, hanem növekszik, az ország gyarapszik.

Lelki tükör ez a történet, mely bennünket, keresztényeket vizsgál: mi, megkereszteltek vajon őrizzük-e Isten országát mint átadhatatlan titkot, vagy működtetjük? Talán gyönyörködünk az evangélium legszebb mondataiban, de a félelem megfoszt minket attól, hogy valamit tegyünk vele. Isten azonban mindennap munkálkodik, Jézus mindennap körbejárt bemutatva Isten művét, a könyörületet, a megértést, a vigasztalás és megváltás művét. Sőt ezt akarja rajtunk keresztül is működtetni.

A talentumát kamatoztató tanítvány imája

Istenem! Te vagy, aki megalkottál, aki ismersz. Tőled kaptam az életemet, képességeimet, testvéreket magam mellé és naponta a számtalan kegyelmet. A kevesebb vagy a talentumot azért adtad, hogy akaródat teljesítsem. Tudom, hogy minden embert üdvözíteni akarsz. Vonj be engem is tervedbe, hogy minél több embernek el tudjalak vinni. Ígérem, mások előtt nem rejtem el azokat a dolgokat, amelyek az életemben jószágodat és szeretetedet hirdetik, hanem engedem, hogy szereteted általuk terjedjen a világban. Amen.